

КРЪЧМАРЯ./взема банкнотата/ Той, че залиташе- залиташе, ама азъ си помислихъ да не е съненъ човѣка.

РОМАНОВЪ. Съ една дума- пиянъ беше. Пиянъ, но само набито око може да го забѣлежи нали?

КРЪЧМАРЯ./смига лукаво/ Така.

РОМАНОВЪ. За кръчмата си, сега не се бой. Всичко е наредъ. Ти ще потвърдишъ това, което каза, ако стане нужда нали?

КРЪЧМАРЯ. Само...такова...да не отида задъ решетката, г. Инженеръ?

РОМАНОВЪ. Не бой се, щомъ съмъ азъ съ тебе и правдата е съ насъ. Нема отъ какво да се страхувашъ. Хайде сега, иди си гледай клиентитѣ. Казаното- казано.

КРЪЧМАРЯ. Само, което сме говорили, тука да си остане. Ако научатъ работницитѣ, ще ми изядатъ съ парцалитѣ

РОМАНОВЪ. Може ли, не сме дѣца!

КРЪЧМАРЯ. Хайде съ здраве./излиза/

РОМАНОВЪ./къмъ Андрей/Що за приумица имате? Мислите ли, че нѣма да се справя? О-ооо и още какъ! Нима една преграда у васъ не създава импулсъ да я преодолеете? Нима искате да минете по линията на най-малкото съпротивление? Вие за кого се борите, за мъртвите ли?/сочи вратата въ лѣво/

АНДРЕЙ. За кого се боря? За живитѣ. За ония, които трѣбва да живѣятъ.

РОМАНОВЪ. Това сме ние- двигателитѣ на фабриката

АНДРЕЙ. Не! Това сѫ милионитѣ, гниещи въ тъмни бордеи, това сѫ хилядитѣ, просмукани отъ минната влага, но отправили очитѣ си къмъ едно огромно слънце...